

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

STADSLUIZEN EN KEUTERBOEREN

Een volks blijspel in drie bedrijven

door

Herman van Damme

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.1942

PERSONAGES

(4 dames-4 heren)

GEORGES : Hij heeft als kind veel ellende gekend in de oorlog. Daardoor is zijn vertrouwen in de mensen voor een groot deel verdwenen. Ondanks die bitterheid kan hij plezant uit de hoek komen.

LISA : De echtgenote van Georges. Zij is wat men noemt “de ideale moeder”. Zij bezit de kunst om haar man in toom te houden ook al is hij er van overtuigd dat hij zelf de lakens uitdeelt. Ze heeft maar één gebrek; bijna alles wat ze zegt, zegt ze twee keer.

LEEN : Een meisje van ong. achttien jaar. Zij heeft net de puberteitsjaren achter de rug, maar blijkt er nog eens aantal zaken die zij nog niet voldoende verwerkt heeft.

CYRIEL : Postbode en vriend aan huis. Samen met Georges vormen zij een heel dynamisch duo. Dat zij samen de ene stomiteit na de andere uithalen zal hun worst wezen.

FRANK : Hij speelt de rol van de verliezer, de man zonder karakter, die zich laat overbluffen en vernederen door zijn vriendin en door zijn mama...Tenminste, dat denken wij.

HELGA : Zij is de vriendin van Frank. Ze kunnen moeilijk als een ideaal koppel omschreven worden. Hun kleding moet een uiting zijn van hun onvrede. Zij proberen langs die weg toch de nodige aandacht van de mensen te krijgen. Als blijkt dat haar relatie met Frank niets voorstelt, zoekt zij steun bij zijn moeder...

MISS : De moeder van Frank. De dictators die wij kennen uit de geschiedenislessen zouden stuk voor stuk verbleken als zij met haar geconfronteerd werden. Het is een mens dat enorm veel tatert en dreigt, maar ze heeft helaas maar weinig te vertellen...

AGENT SCHRIJVERS : Dat hij “geen gemakkelijke is”, zal hij ons ,in de loop van het stuk, meermaals laten horen. Helaas gebruikt hij zijn positie en zijn gezag op een zodanige manier dat hij als persoon heel belachelijk overkomt. Wat wij niet weten is dat hij zich op die manier gedraagt om zijn afgewezen liefde voor Leentje te maskeren...

DECOR

Zoals het vroeger dikwijls het geval was, hadden de huizen een salon (dat slechts een paar keer op een mensenleven gebruikt werd) en een «keukentje» waar het gezin in kwestie steeds vertoefde. De aankleding van die plaats was eerder sober, maar gezellig. Deze sfeer moet dan ook gecreëerd worden op het toneel. In de achterwand is een smalle deur die naar de tuin leidt, links hebben we een deur die toegang geeft tot het salon, rechts is er een deur die naar de wasplaats leidt. Op het toneel zien we een tafel met drie stoelen, een fornuis, en een aantal tekeningen en foto's van vliegtuigen. Indien mogelijk ook een paar maquettes van vliegtuigen.

EERSTE BEDRIJF

(Wanneer het doek opengaat staat Lisa nieuwsgierig door het venster (in de achterwand) te kijken. Georges, haar man, is geconcentreerd bezig aan een vliegtuigmaquette.)

LISA : Waar blijven die toch.

GEORGES : Wie?

LISA : Onze nieuwe burenen.

GEORGES : Hoe langer ze wegblijven, hoe liever ik het heb.

LISA : Je zal wel zien, die mensen zullen echt goed meevallen, en dat zullen ze meevallen.

GEORGES : Lisa, je weet dat ik van dat volk niet moet weten.

LISA : Waarom niet? Dat zijn toch mensen als jij en ik.

GEORGES : Niet waar. Ze stinken!!!

LISA : Wat? Zeg, let een beetje op je woorden hé.

GEORGES : Als ik zeg dat ze stinken, dan stinken ze.

LISA : Helga, die rook toch...

GEORGES : (*Kwaad*) Lisa, ik wil de naam Helga nooit meer horen uitspreken, want dan is het net of ik opnieuw in het concentratiekamp zit.

LISA : Maar Georges, dat mens heeft niets met Duitsland te maken hoor. Die is geboren en getogen in Gent, en dat is ze geboren en getogen in Gent.

GEORGES : Al was het mijn eigen dochter, die naam wil ik nooit meer horen. De vrouw van de kampeider heette indertijd ook zo, en een groter serpent is er in de geschiedenis van de mensheid nooit meer op de aarde gezet.

LISA : Goed, ik zal haar in het vervolg “juffrouw” noemen. Is dat goed?

GEORGES : Nee, dat is niet goed. Hoe kan je haar juffrouw noemen als ze getrouwd is?

LISA : Maar die zijn niet getrouwd!

GEORGES : Wat?

LISA : Nee, ze wonen gewoon samen. Tegenwoordig trouwen de mensen zo vlug niet meer.

GEORGES : Dan zijn het nog grotere lafaards dan ik dacht.

LISA : Waarom?

GEORGES : Omdat ze verdorie bang zijn om hun verantwoordelijkheid te nemen. Daarom!

LISA : Maar nee. Nu willen jonge mensen eerst elkaar goed leren kennen voor ze uiteindelijk beslissen of ze al dan niet de rest van hun leven samen willen leven. Hoe kunnen ze dat beter doen dan door een paar jaar samen lief en leed te delen en dan te oordelen of ze werkelijk voor elkaar geschapen zijn, of dat ze voor elkaar geschapen zijn.

GEORGES : Jij gelooft ook nog in Sinterklaas zeker! Moet ik je eens iets zeggen. Dat jong volk heeft geen respect meer voor de waarden van het leven. Die willen maar één ding: vrij zijn. Hun eigen goesting doen is het enige wat hen interesseert. Tegenwoordig loopt de wereld vol van de egoïsten.

LISA : Die mensen kunnen toch evengoed, net als een getrouwd koppel, van elkaar houden?

GEORGES : Dan moeten ze de fierheid en het lef hebben om dat naar de buitenwereld kenbaar te maken en niet gaan samenhooken als een koppel schuchtere muizen.

LISA : Maar...

GEORGES : STOP!!! Ander onderwerp. Is het eten nog niet klaar?

LISA : Een boterham is altijd klaar, en dat is hij altijd klaar.

GEORGES : Boterham? (*Hij kijkt op de klok*). Het is verdorie kwart voor twaalf en voor zover ik weet worden er hier 's middags altijd patatten gegeten.

LISA : Ik zeg vandaag niet, en dat zeg ik.

GEORGES : Jij gaat toch ook niet beginnen doen als die verdufte stadsluizen hé? Die maken ook nooit eten klaar.

LISA : Wij eten deze avond barbecue!!! Het is zo een goed weer. En het is een prima gelegenheid om onze nieuwe burens beter te leren kennen.

GEORGES : Wablieft? Zeg dat nog eens.

LISA : (*Vertwijfeld*) Wel, ik had graag "de juffrouw" en haar vriend Frank uitgenodigd voor een barbecue deze avond, en dat had ik ze graag uitgenodigd.

GEORGES : Over mijn dood lijk.

LISA : Goed. *(Ze neemt een groot mes).*

GEORGES : *(Hij schrikt hevig)* Héla, je moet dat niet te letterlijk nemen hé.

LISA : Je geeft mij anders niet veel keus. Wel, wat zal het zijn?

GEORGES : Ik hou niet van barbecue. Ik heb in de oorlog genoeg geroosterd vlees gezien. *(Lisa komt achter Georges staan en ze legt haar handen op zijn schouders)*

LISA : Kan jij die oorlog echt niet, al is het maar een beetje, vergeten?

GEORGES : *(Hij legt zijn hand op die van Lisa en hij kijkt wezenloos voor zich uit)*
Luister Lisa, je weet heel goed dat ik dat zou willen. Maar je weet ook heel goed dat ik dat niet kan. Wat ik daar als kind heb gezien en meegemaakt, kan ik nooit vergeten. Die film wordt hier *(hij toont op zijn hoofd)* telkens opnieuw afgespeeld. Na al die jaren is er geen enkel detail verloren gegaan.

LISA : Georges toch. *(Ze geeft hem teder een kus).*

GEORGES : *(De knuffel van Lisa doet hem duidelijk deugd)* Dat is toch curieus hé. Nu zijn wij al dertig jaar samen en toch ben ik nog altijd stekezot van je. *(Hij geeft haar ook een tedere kus)*

LISA : Wat wil je op je boterham?

GEORGES : Laat mij eens een boterham maken voor jou.

LISA : Zouden wij wel een boterham eten?

GEORGES : Heb je geen honger?

LISA : We kunnen Misschien eens van de liefde leven.

GEORGES : Zo midden op de dag? Jij krijgt de manieren van stadsmensen. Die doen dat ook.

LISA : *(Ze kijkt ondeugend op de klok)* Als de grote wijzer op twaalf uur staat is het ogenblik aangebroken.

GEORGES : Dan zullen we nog even moeten wachten. Mijn grote wijzer blijft tegenwoordig hangen op het half uur.

LISA : Daar zal ik vlug eens verandering in brengen.

GEORGES : Nee Lisa, dat kunnen we niet doen. Stel je voor dat Leen thuiskomt. Wat zou die niet denken?

LISA : Dat wij elkaar graag zien. Over Leen hoef jij je geen zorgen te maken, die is naar school, en dat is ze. *(Zij begint Georges op een speelse manier achterna te zitten...)*

LEEN : *(Zij komt binnen langs de “achterdeur”. Leen is heel modieus, doch vrij “zomers” gekleed. Haar kapsel getuigt van de allernieuwste mode. Zij gedraagt zich heel nonchalant.)* Ochottekes, het “oud zot” is naar hun hoofd gestegen. Zeg eens, is het eten klaar?

GEORGES : *(Hij is geschrokken en duwt Lisa van zijn schoot)* Ik dacht dat ze naar school was?

LISA : *(Een beetje in de war)* Ben jij niet op school?

LEEN : Neen, de leraar wiskunde was ziek en ik had geen zin twee uur te wachten op een domme les geschiedenis.

GEORGES : *(Op een overdreven strenge manier)* Zo zit dat. En de juffrouw denkt dat zij zo maar haar rommel bij elkaar kan harken en de school verlaten, zonder dat zij daarvoor de toestemming heeft van de directie?

LEEN : *(Zij neemt een pilsje uit de ijskast en ze drinkt het in één teug leeg uit het flesje)* Iedereen van de klas is weggegaan.

LISA : Wat gaat de leraar geschiedenis dan doen?

LEEN : Ook naar huis gaan zeker?

GEORGES : Begrijp je nu Lisa wat ik bedoel. Waarden kennen ze niet meer en respect is een woord dat uit hun woordenboek geschrap is.

LEEN : Ach pa, waar jij je druk over maakt. Zeg eens, ik heb honger. *(Ze steekt een sigaret op)*

GEORGES : Mag ik er de juffrouw voor de zoveelste keer attent op maken dat er in ons huis niet gerookt wordt.

LEEN : Zeg pa, het wordt de hoogste tijd dat jij een beetje gaat mee- evolueren met de tijd. Jullie leven precies nog in de jaren vijftig.

GEORGES : Een oude boom moet je gerust laten, of hij gaat kapot.

LISA : Zo oud zijn we nu ook weer niet hé, en dat zijn we nog niet oud.

GEORGES : Ik voel mij oud en daarmee basta.

LEEN : Echt? Ik had nochtans de indruk dat jij je daarnet nog drie maal zeven voelde.

GEORGES : Als het niet naar je zin is, stap het dan af.

LEEN : Ik ben al weg !!! Ik was beter niet naar huis gekomen.

LISA : Ach Leentje, je vader meent dat niet. Kom, blijf rustig bij ons. De nieuwe burenen zullen gaan aankomen.

LEEN : Komen die vandaag? (*Sarcastisch*) Eindelijk, dan zullen er nog eens beschaafde mensen in mijn omgeving wonen.

GEORGES : Let op je woorden hé madame.

LEEN : (*Ze negeert Georges*) Zeg ma, is het eten nog niet gereed?

GEORGES : Er is geen eten vandaag.

LEEN : Dat zal wel. Ons ma maakt iedere dag eten.

LISA : Vandaag niet.

LEEN : Waarom niet?

GEORGES : (*Duidelijk uit zijn humeur*) Omdat we deze avond aangebrande worsten gaan eten met ongeschilde patatten.

LEEN : Je wilt mij toch niet vertellen dat wij hier, thuis, bij ons, met...pa, een barbecue gaan houden?

LISA : Toch wel. Ik wil onze nieuwe burenen uitnodigen. Zo kunnen we rustig kennis maken, en dat we rustig kennis kunnen maken.

GEORGES : Zo kunnen we een mooie zomeravond naar de knoppen helpen zal je bedoelen.

LISA : Begin nu niet terug te mopperen hé.

LEEN : Zeg ma, waar woonden die mensen vroeger?

GEORGES : In de stad!

LEEN : Dat weet ik ook, maar in welke stad?

LISA : In Gent.

GEORGES : Zeg dat het niet waar is. Het zijn dan verdorie nog “stroppendragers”.

LEEN : Ik vind dat Gentenaars een mooi dialect hebben.

GEORGES : En een dikke nek.

LISA : Georges, je mag de mensen niet veroordelen voor je ze gezien hebt, en dat mag je niet.

LEEN : (*Vertwijfeld*) Zeg ma, wij hebben toch geen barbecue.

LISA : Ik heb er eentje gekocht, en dat heb ik.

GEORGES : Wablief? Jij hebt toch geen geld uitgegeven aan een ijzeren bak met een tralie erop? Dat kan ik evengoed zelf maken.

LISA : Bah, ik heb er niet veel geld voor gegeven. Ze waren in de solden.

GEORGES : Hoeveel is dat dan, niet veel geld...en in de solden?

LISA : Een kleine zeventuizend Frank. Houtskool inbegrepen. *(Ze werpt een knipoogje naar Leen)*

GEORGES : *(Hij begint stilaan rood aan te lopen)* Zeventuizend Frank! Voor dat geld kan ik er zeventuizend maken. Luister Lisa, jij brengt dat stuk rommel direct terug naar de winkel. Ik maak er zelf wel een.

LEEN : *(Zij knipoogt naar haar moeder, die haar duidelijk begrijpt)* Ik denk dat jij daar niet handig genoeg voor bent.

GEORGES : Wedden?

LEEN : Akkoord. Als jij wint, bak ik deze avond het vlees, win ik, dan doe jij nadien al de afwas.

LISA : Die zal ik wel doen, en dat ik hem zal doen.

GEORGES : Nee, ik neem de weddenschap van die jonge dame aan. *(De weddenschap wordt beklonken)* Ik zal dat varkentje eens vlug gaan wassen.

LEEN : Voilà, dat is dan ook in orde.

LISA : Hoe weet jij dat ik géén barbecue gekocht heb?

LEEN : Jij zou nooit zoveel geld uitgeven zonder onze pa daarover te raadplegen, zelfs al kwam de koning in hoogsteigen persoon bij ons eten.

LISA : Ik ben tevreden dat Georges die mensen wilt ontvangen, en dat ben ik tevreden.

LEEN : Ach, je kent hem hé. Zeg, gaan wij nu nog een boterham eten of hoe zit dat?

LISA : Dat is waar ook. Ik zal je pa terughalen, dek jij intussen de tafel. *(Lisa af)*

LEEN : *(Zij doet de radio spelen, zoekt een zender met goede rock muziek, gaat naar de keuken en komt terug met brood, tassen en alles wat nodig is voor het middagmaal. Intussen geeft ze een eigen vertolking van het nummer dat op de radio te horen is.)*

GEORGES : *(Hij komt terug met Lisa. Ze zijn blijkbaar in een discussie verwickeld).*

Luister Lisa, als je niet akkoord bent, zetten die hier geen voet binnen.

LISA : Dan eten we buiten.

GEORGES : Nee heb ik gezegd. Daarmee uit. Aan jou de keuze.

LEEN : Wat scheelt er nu weer?

LISA : Nu wil je vader Helg... (*Georges bekijkt haar woedend*) eh, ik bedoel de juffrouw en Frank alleen maar ontvangen als wij hen vertellen dat je vader potdoof is. Op die manier kan hij horen wat ze zoal over ons te vertellen hebben.

LEEN : Pa, dat meen je niet.

GEORGES : Ik meen ieder woord.

LEEN : Maar die mensen hebben pa toch al gezien?

GEORGES : Mij hebben ze nog niet gezien, en ik hen ook niet.

LEEN : Dan zal je niet veel keuze hebben hé ma.

LISA : Wat gaan de andere mensen daarvan zeggen als zij dat te horen krijgen?

GEORGES : Hier wonen geen andere mensen. In heel de buurt staan hier maar twee huizen, drie hondenhokken en twee kippenhokken. Dat weet jij evengoed als ik.

LISA : Het zal dan wel goed zijn zeker, en dat het goed zal zijn.

LEEN : Dat is dan ook in orde.

GEORGES : Lisa, maak mij eens een boterham klaar met kaas?

LISA : Dat zal ik heel direct doen, en dat zal ik.

LEEN : Kan jij zelf je boterhammen nog niet klaarmaken pa?

GEORGES : Jij moet je niet met ons huishouden bemoeien.

LISA : Dat is voor mij een kleine moeite.

GEORGES : Een boterham die je moeder heeft klaargemaakt, smaakt nog zo lekker.

LEEN : Dan mag je die van mij in het vervolg ook klaarmaken.

LISA : Niet te veel van mijn goedheid profiteren hé. (*Geeft de boterham aan Georges en ze gaat vervolgens eens aan het raam kijken. Dan, blij verrast...*) Ze zijn daar. (*Hierbij vliegt ze Georges om de hals, waardoor die zich meesterlijk verslikt. Leen springt ook recht en samen met Lisa staan ze te zwaaien voor het raam. Intussen is Georges stilaan aan het stikken, maar geen enkel teken van hem om hulp te krijgen wordt gezien. Ten einde raad gaat hij bij Lisa en doet teken om op zijn rug te kloppen, maar Lisa begrijpt het verkeerd en begint liefstallig op zijn rug te wrijven, terwijl ze zegt...*) Oh Georges, ik ben zo blij dat

wij uiteindelijk toch weer burens hebben, en dat ben ik blij. (*Dan valt haar nikkel*) Georges? Wat doe jij nu?

GEORGES : (*Ten einde raad houdt hij zich vast aan de deurlijst*)

LISA : Hij stikt !!!! En dat hij stikt !!!

LEEN : Uit de weg!!! (*Ze geeft Georges een ferme por in de buik en als bij wonder kan hij terug ademen*)

GEORGES : (*Duidelijk hoorbaar geniet hij van zijn eerste ademdeugen*)

LISA : Georgeske toch, waarom zeg je niets als je aan het stikken bent?

GEORGES : Heb...jij...ooit...al eens...geprobeerd om...te praten als je...aan het...stikken bent?

LISA : Eigenlijk niet nee.

LEEN : (*Spottend*) Een boterham van ons ma smaakt toch veel beter hé pa.

GEORGES : Zwijg, jij klein venijn. Lisa, geef mij een tas koffie, want dat stuk boterham wil blijkbaar niet zakken.

LISA : (*Ze doet wat haar gezegd wordt, terwijl ze samen met Leen nog vlug eens aan het venster gaat kijken*) Hier, maar pas op, hij is nog heet.

LEEN : Kijk, ze komen naar hier.

LISA : Dan moeten we vlug de tafel afruimen, en dat moeten we. (*Leen begint vliegensvlug alles op te ruimen en Lisa neemt zonder verpinken de tas uit de handen van Georges*)

GEORGES : Héla, mijn tas niet wegnemen hé.

LISA : Toe Georges, wat gaan die mensen zeggen.

GEORGES : Dat ik aan het eten ben tiens.

LEEN : Toe pa, je moet weer niet tegendraads zijn hé.

GEORGES : Ze hebben in de oorlog al dikwijls genoeg mijn eten weggenomen, nu zal dat niet meer gebeuren. (*Hij neemt de tas terug uit de handen van Lisa en hij eet rustig verder*)Vergeet niet dat ik vanaf nu niets meer hoor!

LISA : (*Zij trekt onverschillig haar schouders op en ze veegt de tafel schoon, Leen staat intussen voor de spiegel haar kapsel in orde te brengen en haar make-up bij te werken*).

GEORGES : (*Hij blijft onverschillig aan tafel zitten en hij bestudeert het plan van het vliegtuigje dat hij aan het bouwen is. Terloops neemt hij een slok koffie*)

(Helga en Frank komen met veel lawaai binnen. Zij zijn heel opzichtig en extravagant gekleed. Hun haren zijn met felle kleuren geverfd, indien mogelijk mogen zij ook enkele piercings (echt of vals) dragen. Zij zijn van het Hell's Angels type.)

HELGA : Dag iedereen!

FRANK : Hoi, ik ben Frank, de nieuwe buurman. En dit is mijn vrouw Helga

(Georges kijkt woest op, maar hij bedenkt zich juist op tijd).

HELGA : *(Op strenge toon tot Frank)* Ik dacht dat wij afgesproken hadden dat ik het woord ging voeren.

LISA : *(Een beetje gegeneerd)* Hartelijk welkom. *(Zij heeft de reactie van Georges gezien en ze tikt op zijn schouder)* Georges, dat zijn onze nieuwe burens.

GEORGES : *(Hij zit haar aan te staren)*

LEEN : Wacht ma, ik schrijf het op. *(Ze neemt pen en papier en schrijft er iets op. Ze laat het aan Georges zien).*

GEORGES : *(Hij leest wat er op staat en bestudeert dan gewoon zijn plan verder).*

LISA : Je mag het hem niet kwalijk nemen, maar hij is zo doof als een pot.

FRANK : *(Hij wil de plezantste zijn)* De oude is blijkbaar zo blind als een mol ook, want hij kan precies niet lezen wat er op dat briefje staat. *(Hij lacht hartelijk)*

HELGA : Frank a.u.b.!!!!

GEORGES : *(Bij het horen van die woorden breekt hij een potlood dat hij in zijn handen had)*

LISA : Nee, blind is hij niet, maar hij is een beetje gegeneerd met zijn handicap. Hij moet jullie eerst een beetje gewoon worden.

LEEN : *(Zij heeft duidelijk plezier in de situatie)* Het is net als bij de kleine kinderen. Die moeten zich ook eerst aan vreemde mensen kunnen aanpassen.

HELGA : *(Op een verwaande toon)* Een beetje “kinds” is hij in elk geval gebleven. Het ontroert mij om te zien hoe een oude man nog met de vliegtuigjes speelt.

GEORGES : *(Dat was blijkbaar de spreekwoordelijk druppel... Hij neemt Lisa bij haar schouder en hij trekt haar mee naar "het washok")*

FRANK : Waar gaan die nu naartoe?

LEEN : Ze komen direct wel terug.

HELGA : *(Een beetje uit de hoogte)* Goede manieren heeft hij blijkbaar toch niet.

FRANK : Wij soms ook niet. *(Hij lacht op een dwaze manier met zijn eigen grapje)*

LEEN : Je moet hem excuseren.

FRANK : Jaja, maar mijn mama heeft altijd gezegd dat je gasten nooit aan hun lot mag overlaten.

LEEN : Ik ben hier toch nog. Waarom gaan jullie niet zitten. En wat willen jullie drinken?

HELGA : Voor mij een tasje thee, met een vleugje melk en een paar druppeltjes citroen.

FRANK : *(Hij kijkt vragend naar Helga)* Mag ik een pintje drinken?

HELGA : Je mama zou dat niet op prijs stellen. Nee Frank, drink liever ook een kopje thee. Maar zonder melk, want ik zie hier en daar vetrolletjes op je lichaam verschijnen.

LEEN : *(Die zich duidelijk al minder op haar gemak voelt)* Ik weet niet of wij thee in huis hebben.

HELGA : Als dat zo is, geef ons dan een glaasje water.

LEEN : *(Zij neemt twee glazen uit de kast en vult die uit een waterkruik die op het aanrecht staat. Helga en Frank staren haar ongelovig aan)* Alstublieft.

HELGA : *(Op een heel neutrale toon)* Merci.

FRANK : Merci en...santé! *(Hij zet zijn glas aan zijn lippen, maar Helga geeft hem een por, zodat hij morst)* Snolletje, wat doe je nu?

HELGA : Sorry, maar ik heb het niet met opzet gedaan.

LEEN : Het geeft niet hoor, ik haal vlug een handdoek om je broek af te drogen. *(Leen af naar de wasplaats)*

FRANK : Wat haal jij nu in je hoofd. Waarom doe je zo pijnlijk tegen mij? *(Helga springt recht en giet het glas water door de achterdeur)*

HELGA : Ik drink alleen water uit flessen, "Contrex, voor mijn lijn, snap je? Die mensen hebben niet de minste standing. Ik denk dat wij platte, vulgaire boeren als burens hebben.

FRANK : Dacht je Misschien dat we in dit godvergeten gat de eerste minister als buur gingen hebben?

HELGA : Ik heb er al spijt van dat we die boerderij gekocht hebben.

FRANK : Het was helemaal jouw idee.

HELGA : Natuurlijk, alles wat wij doen is mijn idee.

FRANK : Mijn mama heeft mij nochtans geleerd dat in een huwelijk man en vrouw samen beslissingen nemen.

HELGA : Wij zijn niet getrouwd en bij een samenwonend koppel neemt de vrouw de beslissingen.

FRANK : Echt? Dat wist ik niet.

HELGA : Dan weet je het nu.

LEEN : (*Komt terug binnen met een handdoek*) Hier, zal ik het doen?

HELGA : Geef die handdoek maar aan mij. Ik hou er niet van als vreemde vrouwen met hun handen aan mijn man zitten.

FRANK : (*Triomfantelijk*) Ik ben je man niet, want wij zijn niet getrouwd.

HELGA : Is er iemand in deze kamer die jou iets gevraagd heeft, stommerik?

FRANK : (*Hij kijkt de kamer rond*) Ik denk het niet.

HELGA : Zwijg dan! (*Zij geeft de handdoek terug aan Leen*) Sorry hoor, maar mijn (*nadrukkelijk*) vriend, maakt soms nogal van die rare opmerkingen.

LEEN : Dat geeft niet.

(*De deur van de wasplaats gaat open en Georges wordt met tegenzin door Lisa de kamer binnengeduwd*)

LISA : (*Achter de rug van Georges*) Vooruit, doe wat ik je gezegd heb.

GEORGES : (*Hij geeft, dik tegen zijn zin, Helga en Frank een hand*)

LISA : Mijn man voelde zich een beetje onwel, maar nu is het al veel beter, nietwaar Georges. (*Georges reageert uiteraard niet. Lisa geeft hem een por in de zij en ze doet hem teken alsof ze hem duidelijk wil maken om iets te zeggen*)

GEORGES : (*tegen zijn zin*) Jullie zijn deze avond uitgenodigd op een barbecue.

LISA : Wij dachten dat jullie de eerste avond toch niet veel zin zouden hebben om te koken, vandaar...

LEEN : *(Zij ziet dat Helga en Frank aarzelen)* Jullie komen toch?

HELGA : Goed, wij komen. Rond welk uur wordt het aperitief geserveerd?

LISA : Acht uur, is dat goed?

HELGA : Bon, het mag echter niet te lang uitlopen, want Frank moet op tijd in zijn bed.

FRANK : Ja, mijn mama zei altijd dat een goede nachtrust de fundamenteën van succes zijn.

GEORGES : Dan heeft die paljas nog niet veel geslapen.

LEEN : Zei je iets pa?

(Georges reageert niet)

HELGA : God Frank, nu herinner ik mij dat je mama ons deze avond een bezoekje ging brengen.

FRANK : *(Blij)* Komt mijn mama vanavond? Gezellig!!! Dan kan ze mij, net als vroeger nog eens onder de wol stoppen.

GEORGES : Als je van een kalf spreekt, dat is er één.

LISA : Wat zeg je Georges? *(geen reactie)*

HELGA : Je man spreekt wel veel binnensmonds hé ...verdomme, ik ben terug je naam vergeten.

LISA : Ik heet Lisa, en zo heet ik.

LEEN : En ik ben Leen. En onze pa heet Georges.

FRANK : Dat wisten we al, maar jullie hadden hem beter “de gek” genoemd. *(Hij lacht onbedaarlijk)*

LISA : Jullie mogen gerust de mama van Frank ook meebrengen, en dat mogen jullie.

LEEN : Op een mondje meer of minder zal het niet aankomen.

HELGA : Tot deze avond.

LISA : Kom wel thuis, en dat jullie wel thuis komen.

LEEN : Tot straks.

(Helga en Frank af).

GEORGES : Heb ik nu gelijk of niet?

LISA : Wat bedoel je?

GEORGES : Wat bedoel je vraagt ze dan nog. Heb jij ooit al grotere etterbuilen gezien?

Wel, ik niet, behalve tijdens de oorlog dan.

LEEN : En Frank heeft ook niet veel te zeggen.

LISA : Niets, helemaal niets heeft die sukkelaar te vertellen, en dat heeft hij niets te vertellen.

GEORGES : Hij heeft al meer dan genoeg gezegd. “De gek”, zo noemde hij mij. Maar daar laat ik het niet bij. Mijn beurt komt nog...

LISA : ...en dat zal ze nog komen.

GEORGES : Lisa kind, jij hoort jezelf ook graag praten zeker.

LISA : Waarom?

GEORGES : Omdat je alles twee maal zegt.

LISA : Ik kan er ook niet aan doen, en dat kan ik er niet aan doen. Verdorie, nu zeg ik het terug twee keer, en dat...

LEEN : Stop ma, we weten het al.

GEORGES : Ik ben er van overtuigd dat de rust hier voorgoed voorbij is.

LISA : Dat zal wel meevallen.

LEEN : Ach ja, wij moeten elkaar nog een beetje gewoon worden.

GEORGES : Daar zeg je nog zoiets. Dat herinnert mij eraan dat ik met jou nog een eitje te pellen heb.

LEEN : (*Verbaasd*) Met mij?

GEORGES : Ja met jou. Of ben je al vergeten dat je daarnet met de kinderlijke onschuld van je vader gespot hebt.

LEEN : (*Zij hoort het in Keulen donderen, maar op hetzelfde ogenblik knipoogt ze naar haar moeder*) Ik???

GEORGES : Ja jij. Je moet ze daar zien staan, de onschuld in hoogsteigen persoon.

LISA : Schei toch eens uit met kibbelen en begin je barbecue maar in elkaar te knutselen.

GEORGES : Je hebt gelijk, een beetje buitenlucht zal mij goed doen. (*Af via de buitendeur*)

LEEN : Ik kan nog altijd niet geloven dat we pa zo ver gekregen hebben.